

Da forummet i FN blev vedtaget forleden, roste de oprindelige folks organisation både den danske regering og det grønlandske hjemmestyre for deres benarbejde for at skaffe de oprindelige folk indflydelse i FN-systemet.

Denne ros vil jeg godt skrive under på, og jeg vil bede ministeren viderebringe den til både de dygtige, danske embedsmænd, der har forhandlet i FN med stor dygtighed, og til det grønlandske hjemmestyre.

De grønlandske politikere dér og her har gjort et betydningsfuldt arbejde for at vise verden, at oprindelige folk kan udvikle sig, som de selv vil, og træde ind i den moderne verden som sig selv. De er modeller til efterfølgelse for mange af verdens oprindelige folk. Og den måde, hvorpå forholdet mellem Danmark og Grønland har udviklet sig harmonisk og dynamisk, kan verdens lande med oprindelige folk lære af.

Der ikke noget, der går i stykker for nogen ved at respektere et folk, uanset hvordan grænserne engang er blevet slået, og hvordan kulturforskellene er, for ethvert folk har krav på sine menneskerettigheder og sin kultur. Og derfor skal vi sikre, at de respekteres for de oprindelige folk, og gerne i vores bistandspolitik, som vi nu beslutter i forslaget her, målrette støtten til dem, selv om den stat, de bor i, af forskellige grunde ikke måtte nyde støtte. Ofte vil omverdenens støtte jo nemlig være den eneste støtte og hjælp til en udvikling, som centralstaten helst holder disse oprindelige folk ude fra, fordi centralstaten jo helst ser dem henne, hvor peberet gror, og helst ser, at de forgår.

Med de oprindelige folk har den globale civilisation og kultur en mangfoldighed, vi skal værne om, og som er alt for værdifuld til, at nogen centralstat skal have lov at udslutte den.

Margrete Auken (SF):

Også i SF er vi meget tilfredse med det, der er sket indtil nu, og vil gerne takke regeringen for dens indsats. Og jeg vil også godt benytte lejligheden her til at fremhæve det, som jeg synes, Grønlands hjemmestyre i denne her sammenhæng virkelig skal roses for.

Det er jo sådan, at hvis man tænker over fænomenet menneskerettigheder og rettigheder, så er rettigheder egentlig forbeholdt den svage part. Den stærke part har strengt taget kun pligter, og den eneste ret, den stærke part har, er retten til at kunne være et ordentligt menneske.

Jeg synes, at det, at Grønland har brugt sin stærke position til at slås for de andre, som er i svage positioner, er godt, i stedet for at man sidder og siger: Fedt, nu har vi fået vores, nu går det godt, og nu går vi videre med vores detalproblemer – det var derfor, jeg blev lidt alarmeret før over Venstres ordfører – nu vil vi benytte den position, at vi kan pynte os af de lidelser, som folk har ude i verden, til at vi kan køre vores sager igennem. Det er præcis det, jeg har oplevet, at grønlænderne her i den sidste ende ikke har gjort. Og derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi holder fast i, at det grønlandske hjemmestyre har kæmpet igennem, at det er et forum for de svage parter, vi står med her, og at der er så forfærdelig mange store problemer.

Det blev fremhævet før, at vi gerne skulle blive ved med at være spydspids. Det står også i det forslag til vedtagelse, jeg selv er med til at fremsætte. I en vis forstand kunne man da håbe, at der var nogle, der ville overhale os. Jeg synes i og for sig, at det er flot med Danmark, men vi er jo ikke så store. Det ville jo være herligt, hvis vi uden at slække på vores egen position ikke længere var spydspids.

Så det synes jeg, at vi skal tage med i vores ønske om, hvordan det skal gå fremover, for hvis de her sager skal klares, så er det jo ikke nok at glæde sig over – og det synes jeg i øvrigt, at der er grund til at glæde sig over – at Brasilien og Rusland har været medforslagsstillere til den her permanente repræsentation. Det skulle også gerne være noget, de gjorde noget ved.

Og hvis vi havde Brasilien, hvis vi havde Rusland, hvis vi havde USA, som har en række af de her problemer også – det har de både med deres indianere og også andre steder. Jeg har mødt hawaiianere på Hawaii, og det var en helt anden situation. Det var et slumforhutlet folkefærd, som nok havde nok at spise, men altså var fuldstændig frataget deres eksistensmulighed. Det er et gammelt søfartsfolk, og der er ikke længere skibsforbindelser mellem øerne på Hawaii. Det er bare for at fortælle, hvad der er sket med deres vilkår, og vi kan fortælle langt, langt værre historier rundtomkring fra. At få givet dem stemme, at få dem uddannet i det omfang, det overhovedet er muligt, så de heller ikke længere er nogle, der bare skal have rettigheder, men kan have pligter på lige fod med os andre, ville jo være den optimale situation.

Og så vil jeg også sige, at jeg synes, at et af de store problemer, vi jo står med, men det skal vi